

drage til at ned sætte hendes Understøttelse. Det Samme var Tilfældet med den nævnte Corporal; han er nemlig af Godhed taget i Huset hos en Enkegravinde her i Byen, som var hans Forældres forrige Hærskab, der af Christelig Godmodighed gjør ham godt, da han ikke længere er skicket til Bøndearbejde, som er det Gnefte, han har lært, og denne Christeligtsindede Enkegravinde har taget ham i sit Huus, hvor han kan gaae Noget til haande med en Smule Forretninger; men paa Grund deraf betragter Bestyrelsen ham som formuende og i en Tilstand, der er omtrent utrængende, og har nok i en Understøttelse af 24 Rbd. Det samme er Tilfældet med den forsnævnte Enke og hendes Barn; hun boer nemlig i samme Huus, som jeg, og hende har Huusvarten tilligemed mig anbefalet paa alle hendes Ansøgninger til at opnaae speciel Understøttelse, som et saare sparsommeligt, retskaffent, flittigt og ordentligt Fruentimmer i alle Maader, som ernærede sig ved Syning og anden Gjerning, hvad hun ellers kunde, men dermed dog havde yderligere Trang til en højere Understøttelse end den, hun hidtil havde faaet; men fordi hun saaledes virker hvad hun formaaer til Opholdet for sig selv og sit Barn, fik hun kun nu det Halve af, hvad hun tilforn erholdt. Naar Bestyrelsen vil tage dette til Regal som Afdrag fra de Arme, hvad Loven omtaler som Mangel paa Formue, og som jeg troer staaer i § 10, at Invaliden har, selv efter en nok saa kort Tjeneste, Krav paa Statens særlige Forsorg, naar han ikke er formuende, og hans Legemsbefaahenhed sætter ham ud af Stand til at forsørge sig og Familie, og her derhos i § 14 staaer, at der ved Bestemmelsen af Understøttelse til dem af 3die Afdeling maatte ogsaa tages Hensyn til Bedkommendes Familieforsørg og større eller mindre trængende Stilling —

ja, naar dette skal saaledes forstaaes af Bestyrelsen, at Alt, hvad Invaliderne kunne paa tage sig at bestille, og som de kunne af deres Næstes Godhed og privat Hjælp forhjælpes til, naar, siger jeg, det skal betragtes og forstaaes som en formuende, som en utrængende Tilstand, der maa unddrage dem det, de ellers tilkomme af Invalidforsørgelsen, saa bliver der aabenbart slet ingen Regel til Adskillelse mellem formuende Invalider og trængende Invalider; thi saa maa alle de, som kunne røre sig til selv den mindste Beskæftigelse, blive formuende; alle de, som ere sparsommelige, og alle de, som man udenfor Loven ville hjælpe til nogen Fortjeneste, og ville gjøre saa brugbare for Samfundet, saa opbyggelige og retskaffne i deres Stilling som muligt, de blive dem, som ville komme til at nyde allermindst eller slet ingen Understøttelse, og saasnart man kunde erfare, de havde Hjælp andetsteds fra, da fik de slet Intet; jeg siger: skal det saaledes forstaaes, saa maatte man ønske, at der aldrig var nævnt dette. Jeg har derimod ikke kunnet forstaae disse Lovbestemmelser anderledes, end hvor f. Ex. en meget formuende Mand, som enten var gaaet med i Krigen som Menig, eller hans Søn eller hans Datters Mand var gaaet med, og de vare blevne Invalider, og han saae, at denne lille Understøttelse, som var for ham eller for hans formuende Paarørende, og han saa sagde: Jeg er Gudskelov saa formuende og saa utrængende, at jeg kan sørge for mig og Mine; jeg vil gjerne give Afkald paa den Hjælp, jeg skulde have fra Staten, for at mere Trængende kunde faae den! ja, hvor Sligt er Tilfældet, kan jeg forstaae hvad der staaer i Loven om Formuende og Utrængende, men med de og alle slige Exempler, som her ere nævnte, saa er det netop det Modsatte; thi der er kun Trang istedetfor Formue og utrængende Stilling.